

VARÁZSVESSZÓS EMBER

Villás libanoni cédrusággal
dűnéket fészülök át, s a homok fölött
elszántok láthatatlan ekémmel.
De hogy fészüljem át e tünékeny,
szélolvasztott formációkat,
ahol árnyalakok nyüzsögnek a fényben,
a tereptárgyak meg vándorolnak?
Annyit tudok, hogy odalent,
ki tudja, hány mérföldnyire
töretlen tábla víz terül el,
madarat nem látott, sem vitorlát
örök sötétjében, sem embert;
oly mélyre a fáraók sem ástak
sok tízezer rabszolgás erejükkel,
bár vízért, hírnévért epedeztek.
De mondhatom, érzem az illatát
a víznek. Öreg vagyok, fekete,
jól kiismertem a napot,
meghajlít, meg nem tör. Szellemserű
nyomaim zokszó nélkül hagyom el.
Rögzítem a délibábokat.
Mellettem csipkés gyík matat.
A felszín alattit méregetem
látatlanul, akár a vak.
Forró nappalok, fagyos éjek –
indulok fehér rongyaimban,
sóhajtva, de döngve lépkedek,
hogy hátha, bármi mélyről is,
a tó válaszképp visszarezdül,
s a cédrusbot kapást mutat.
Ébreszd édességed, sivatag.

Imreh András fordításai